

C. F. Bibl. Univ. Lezp.

3

66782

PERIOD.

PR

Franko: Smart' Kavin.

3

ВУ

Львівський національний університет
імені Івана Франка

Наукова бібліотека

001-0086898

EX
BIBLIOTHECA
CAESAREO - REGIAE
UNIVERSITATIS
LEOPOLIENSIS

B. N.

59.692

Ch. M. 7.

Літературно-наукова бібліотека.

Книжка 3.

СМЕРТЬ КАІНА

ЛЕГЕНДА

Івана Франка.

Ціна 10 кр.

Накладом автора.

ЛЬВІВ

З друкарні Товариства імени Шевченка.

Під зарядом К. Беднарського.

1889

СМЕРТЬ КАІНА

ЛЕГЕНДА

ІВАНА ФРАНКА.

*В. н. 59. 692
@ 21. М. 7.*

ЛЬВІВ, 1889.

З друкарні Товариства ім. Шевченка
під зарядом К. Беднарського.

BP 52 A

Убивши брата, Каїн много літ
Блукав по світі. Мов бичі кроваві
Його гонило щось із краю в край.
І був весь світ ненависний йому,
Ненависна земля і море й ранній
Пожар небес і тихозора ніч.
Ненависні були єму всі люде:
Бо в кожному лицю людськóму бачив
Кроваве, синє Авеля лице —
То в передсмертних судрогах, то знов
З застилим виразом страшного болю,
Докору й передсмертної тривоги.
Ненависна була єму і та,
Котру колись любив він більш вітця
І матері і більш всегó на світі —
Єго сестра і жінка враз, нелюба
За те, що їй імя було — людина,
Що Авелеві були в неї очи

І голос Авелів і серце щире, —
За те, що так його любила вірно,
Що хоч сама невинна й чиста серцем,
Не вагувала ся для него все
Покинути, з проклятим поділити
Єго прокляту долю.

Наче тінь

Вона ходила з ним. Із уст єї
Ніколи Каїн не почув докору,
Хоч вид єї і голос і любов
Були єму найтяжшим, ненастанним
Докором. Інколи, як лютий біль
Осилював його, він мов безумний
Гнав проч її від себе — і послушна
Вона щезала, тихим, скорбним гостем
Являлась між людей, дітей, унуків —
Та не надовго. Як прийшла таємно,
Так і щезала і в пустиню йшла,
Чутєм угадуючи ті стежки,
Куди блукав єї нещасний брат.
Була мов питка срібна, що вязала
Самотного, запеклого з житєм

Людей. Теплою, що жеврілось в єї
Жіночим серці, силувалась гріти
Убійці душу.

Та дарма! Мов риба,
Що бєсь об остру кригу, аж сама
В ній сціненіє, так вона весь вік
З сил вибивалась, мов лучина та
Горіла й власним нищилась огнем.

Раз в темних пралісах вони в скалистій
Печері ночували. Втоплена
Вона заснула, голову поклавши
На камінь. Каїн розложив огонь
І сів побіля него, в полумя
Втопивши очи. Фантастичні сцени
І явища раз по раз виринали
З огнистих язиків, і ловлячи
Йїх поглядом немов здрімав ся Каїн —
Сну тихого, правдивого давно,
Давно не знали вже єго повіки!
А як настало рано, Каїн дармо
Чекав, коли вона з постелі встане,
У дикій тикві принесе води,

Плодів нарве, коріня назбирає
І меду на сніданє. Сонце вже
Підхошилось високо, зазирнуло
Промінем скісним у нутро печери, —
Тоді до неї наблизив ся Каїн,
І зараз же пізнав, щó сталося з нею.
Ах, раз лишень в житю він бачив смерть,
Та той один раз вистарчив по вік,
Щоб розпізнати смерть у всякім виді.
А тут вона явилась так невинна,
Та сумирна, та радісна! Лице,
Недавно ще поморщене грижею
І втомою, тепер мов просіяло,
Відмолодніло. Та сама любов,
Що за житя, й тепер на нім світилась, —
Та щезла туга і трівожні думи,
Немов все те, к чому душа єї
Неслась і рвалась за житя — було
Осягнене тепер.

Вид смерти разом
Немов підтяв єго всю волю й силу.
Ні болю він не чув, ні жалю в серці,

А лиш безсиле, повне отупіне.
 Він сів над труном, і весь день, всю ніч
 Сидів недвижно. А на другий день
 Він знявсь, сухого листа наносив
 В печеру, труна вкривши ним зовсім,
 Потім з гори каміня навалив
 І мучив ся весь день, кровавив руки,
 Аж завалив, забив ним вхід печери.
 Відтак омив кроваві руки в річці —
 Так як тоді, по смерті брата! — й звільна,
 Не оглядаючись, не відітхнувши
 Пішов в пустиню.

Де? куди? по що?
 Про се давно не думав він. Що й думать?
 Куди б не йшов він, де б не завернув,
 Усюди сум однакий, самота
 Однака і однаке горе люте!

Минув ся ліс. Хрустить пісок пустині
 Під поступом важким. Там шакаль вие
 В розсілині, орел у небі крикне,
 Сверщок самотний між піском цвіркоче,
 А там тиша докола, мов в могилі.

Нераз серед тиші тієї рантом
Туман піску мов велитень здійметь
Сивавим стовпом аж під саме небо,
І крутячись по ровни пройдець
Мов цар — і враз простре ся знов на землю,
Мов привид щезне.

Сонця віз огнистий
Хилив ся вже до долу. Без хмаринки
Все небо жевріло, немов казан,
В котрий води забув налить хозяїн.
А в тім ген-ген, на сукрайку самім,
Де неба звід з пустинею зливав ся,
Обоє пурпуром ярким облиті
Під захід сонця, — видвигло ся щось
Високе, рівне, мов хрусталь блискуче.
Чи то ріка, що ледом вся замерзла,
Могучою рукою сторцом там
Поставлена поперек краєвиду?
Чи може то гра світла, жарт пустині,
Що фантастичним видом в даль манить?
Похиле сонце золотом ярким
Обсипало горішній край стіни,

Єі зубчасті виступи і башти,
Що мов ігли тонуть в лазурі неба.
А в низ, мов пурпуровий водопад,
Спадав вечірній сутінок і звільна
Тонув у темряві, що низ встеляла.
І був сей вид для вандрівця німого
Мов грім небесний і мов трус землі:
Він став мов вконаний, поблід мов труп,
І очі мов два яструби шпаркі
Послав туди, в далеку даль горючу.
Ох, вид сей добре знаний був єму,
Нераз на яві та у снах важких
Єму являвся! Каїн затремтів
І острый біль прошиб єго нутро,
Ненависть дика блиснула в очах,
А на устах безкровних, що сціпились,
Замерло недошентане прокляте.

„То рай! Гніздо утраченого щастя,
Що наче сон майнуло і пропало!
То жерело безбережного горя,
Що так пристало до людського роду,
Мов власна шкура пристає до тіла,

Що поки жив, не вирвеш ся із неї!
Проклятий будь, ти привиде зрадливий,
Що лиш ятриш мої пекучі рани,
А не даєш ні полекші ні смерти!
Проклятий будь і ти і хвиля та,
Коли тебе насаджено, коли
Мій батько перший раз тебе побачив!
В імя всіх мук людських, усеї туги,
Усіх безцільних змагань будь проклятий!“

Зціпивши зуби відвернув ся Каїн,
Щоб геть іти, — та враз якийсь глибокий,
Безмірний сум обняв його: почув
Себе таким слабим, самим на світі,
Таким нещасним, як іще ніколи.
Схиливши голову, закрив лице
Руками, і стояв отак на місці,
Кровавим світлом вечера облитий,
А тінь его довжезна потяглась
Ген ген стеном і в сумерку топула.
І забажало ся ему ще раз
Поглянути на захід. Мимоволі
Полинув взір его туди, все тіло

Туди звернулось. Та завзята воля
Ще раз перемогла той порив, руки
Закрили очи, но по хвили знов
Безсильні впали.

Мов слабий в горячці
Якусь безумну почуває розкіш
У власних ранах ритись, так і Каїн
Не міг від того виду відірватись,
Що все путро єго бентежив, в серці
Клубами піднімав кінучу злість,
Розпуку й жаль. Здавало ся єму,
Що пів душі в нім гнівно рве ся проч,
А пів без пам'яті, мов нетля в жар,
Летить туди, до брам хрустальних раю.
Аж ось потало сонце і нараз
Немов собака спущена з прищону,
Наскочила на землю нітьма чорна,
І вид чудовий щез в далекій дали.
В знесилі Каїн на пісок упав,
Щоб ніч пробути. Дикий звір пустині
Єго не страшив: божее клеймо
Наложене на него, гнало проч

Від него всяку твар, усяку смерть,
Та гнало проч і сон і супокій.
Всю ніч мов риба в сіти на піску
Холодному він кидав ся і бив ся.
А як на сході сонце запалало
І озирнуло степ — в піску найшло
Глибокий відолинок, де снав Каїн.

А він уже від давна був в дорозі —
Ішов на захід. Щось тягло його
Туди, хоч учорашній вид чудовий
Скривала сива мгла, що залягла
Густою лавою пів видокруга.
Чого єму туди? він сам не знав.
Нічого там не ждав, не надіявсь,
А всеж ішов. Так журавель, почувши,
Що ген за морем, в північній країні
Весна зблизилась, — розпускає крила
І пісню звонячи летить туди,
За сотні миль, не дбаючи на бурі,
На морські вали й хитрощі стрільців.

Весь день у мглі бродив він, наче в морі.
Аж вечером розвіялась вона,
І на хвилину заходяче сонце
Вказало знов вчорашній вид чудовий:
Хрустальні стіни, золотії башти, —
Та так далеко в фантастичній дали,
Що, бачилось, до неба в двоє ближше.

Та що єму та даль? Хоч крок людський
І як дрібний, він перемірить ним
Весь круг землі, дійде й до краю світа,
Коли мета яка там є єму.

Від смерти брата стільки, стільки літ
Блукав він без мети, ганявсь мов звір
Сполоханий, щоб сам перед собою
Сховатись — аж ось перший раз мета
Єму заблисла! Дух єго стомлений
На ній спочити може! Хай і так,
Що се спочивок на тернах, на грані,
Та все ж спочивок, віддих, забуте!

І перебувши ніч в пустині, знов
В дорогу рушив. День за днем ішов він,

А вид чудовий райських стін усє
 Єму являв ся хоч на хвилю-другу,
 Дразнив його спокійним своїм блиском
 Та разом і манив до себе; щось
 Було немов обіцянка таємна
 В тім блиску золото-рожевім.

Скупо

Пустиня мачиха його кормила
 Корінем, медом диких пчіл, поїла
Соленою та затхлою водою.
 Та він привик до сєго. Часто ріки,
 Широкі багна, солянні озера
 Перебігали шлях єго. Безстрашно
 Ішов він в воду, з хвилями боров ся,
 Вітрам, дожджам і громам опирав ся.
 Природа мучити його могла,
 Як мачиха нелюблену дитину, —
 Та смерть єго боялась.

Інколи

Його якась невиразима туга
 Проймала, то знов злість, ненависть люта

Під горло підступала, серце тисла
Немов кліщами. Він грозив на захід,
Кляв Бога і себе. Та швидко напад
Минав, він чув себе опять безсильним,
Нікчемним червом, і в знесилі падав
Серед пустині і лежав мов труп.
І почала його проймаєть нетямна,
Страшна тривога на ту саму думку,
Що може не дійти він до мети.
Тоді зривавсь, і мов хто гнав за ним,
Заперши дух, спішив, і біг, і гнав,
Глибоко грузнучи в піску пустині,
По будяках ранив до крови ноги,
І все на захід прямував.

Як довго
Спішив оттак — хто знає! Бачилось
Єму, що може й сотні літ. Усе
Минувше, мов потоплена країна,
Помалу заходило в забуте;
Остались тільки, як далеко в зад
Міг пам'ятю сягнути, спомини
Огсеї дивної вандрівки.

Врешті

Дійшов до ціли. Вечір був бурливий
 І сонце вже за хмари закотилось,
 Коли продроглий, хорий і нещасний
 Під райською стіною станув Каїн.
 Весь низ єї вже в пітьмі потонув.
 Далеко десь, пеначе під землею,
 Грім гуркотав, і вітер за стіною
 Стогнав і плакав. Чи та ніч бурлива,
 Чи втома се вчинила, що в тій хвили
 Якимсь немов спокійним чув ся Каїн,
 І перший раз по смерти брата він,
 Як те дитя до мами, притулившись
 До зимної стіни, заснув сю ніч.

Та супокою й ту він не пайшов
 І сни страшні всю ніч його томили.
 Він кидавсь і кричав і стоном своїм
 Глушив могуче вітру завиванє.
 А рано вставши був немов розбитий,
 Ще більш нещасним чув себе, ніж доси.
 Холодний ранок був, все небо скрзь
 Засунуло ся хмарами й лило

Дожджу потоки. Наче сіре море
 Тяглась пустиня в безконечну даль,
 Понура, в своїй величі грізна.
 А обіч, доки видко, одностайна
 Стіна, гладка мов лід і височенна,
 Здаєть ся, аж до неба — ні проходу,
 Ні брами, ні наріжниць, — рівно-рівно
 Біжить вона, мов світ увесь на двоє
 На віки вічні перерізати хоче.
 А на межі двох велитнів таких —
 Пустині і стіни — він, Каїн, сам,
 Слабий, дрібненький як ота комашка!
 Та ні, комашка ще щаслива! В неї
 Є крила, їй піднятись можна в гору
 На верх стіни, заглянути у рай,
 В ту первісну, щасливу вітчину!
 Комашці підлій можна! А йому,
 Царю всіх творів, дідичеві раю,
 Йому не можна!

І в німій роспуці
 Він головою бив о ту стіну,
 Бив кулаками, гриз зубами, поки

Знесилений не вшав неначе труп.
Три дни отак він бив ся. Крик его
Мов звіря раненого рев трівожив
Мертву тишу пустині. Інколи
Він намагавсь молитись, але з уст
Его гордії, богохульні речі
Дились. Затвердле довгим болем серце
Лиш шарпалось, коритись не могло.

А далі втихомиривсь і сказав:
„Нехай і так! Проклятий я, се знаю!
Кров брата на моїх руках. Я стратив
Дідицтво раю. Хай і так! Не місце
Міні в йому. Та за весь біль безмірний,
За всі ті муки без кінця, що зніс я
Й зносити буду, доки тільки буду —
Одного лиш бажаю я, о Боже!
Дозволь лиш раз іще, лиш на хвилину,
Хоч з далека заглянути у рай!
Хоч оком скинути на се дідицтво,
Котре на віки вічні я утратив!
Лиш раз поглянути! Лиш миг потіхи!

А там нехай ідуть всі муки й кари,
Які судили ся міні!”

От так

Простягнувши к небу руки він молив ся.
Та з неба відповіді не було.
Лиш сонце синало промінем ясним,
І каня десь в лазурі проквіляла,
Та шакаль вив в пустині.

„Ні, дарма! —

Промовив Каїн, — голос мій проклятий
До Бога не доходить. Сам я винен,
Що небо не відповіда міні!
Колись було інакше, та — пропало!
Нехай і так. Та ось що я зроблю!
Є прецінь вихід десь у тій стіні,
Куди прогнав Бог батька мого з раю.
Там, кажуть, ангел з огняним мечем
Стоїть на варті. Щож, нехай стоїть!
Нехай убє мене, міні байдуже.
Не вбє, то впаду перед ним на землю,
І доти в поросі немов червяк

Там витись буду і молитись буду,
Кричати буду і ридати буду,
Аж доки просьби не сповнить моєї.“

І сквапно, нетерпливо рушив в путь
Поуз стіни. Він думав: вхід десь близько.
Та день минув, і чорна ніч минула,
Ще день, ще ніч, і ще, і ще, і ще, —
Стіна тяглась мов в безкопечну даль
І з півдня сонце крила перед ним,
А входу як не видно, так не видно.

Та Каїн вже не піддавався розпуці,
Не кляв, не рвав ся. Чув він, як зневіре
Мов та гіена здалека кружило
Вкруг него й дух морозило в йому.
Та він усеї сили добував
І гнав сю темну змору проч від себе,
І йшов, і йшов.

Аж разом — вид новий:
Серед пустині височенна, остра
Гора. Облитий світлом сонця шшиль

Кунає ся в небесному блакиті
 І шоломом іскрить ся ледяним,
 Аж сліпить очи. Низше голі скали
 Пошарпані стирчать, неначе зуби
 Грізного звіря, що пожерти хоче
 На небі сонце. Низше полонини
 Сіро-зелені, а ще низше ліс —
 Могучий, дикій бір тоне в тумані.

Спинив ся Каїн Рій нових думок
 Сей вид в душі єго збудив.

„Мабуць —
 Подумав він, — не годен я дійти
 До райських брам і око в око стати
 Супроти ангела, з ним говорить!
 Мабуць для мене замурована
 Ся брама. Добре! Я просить не буду,
 А сам візьму сю ласку. Ось гора,
 Вершком своїм запевно таки висша
 Ніж ся стіна. Піду на той вершок,
 І відтам рай побачу, заспокою
 Тоту жадобу, що в душі кіпчить!“

І не роздумуючи довго, рушив
В нову дорогу. Весь той труд, що доси
Зазнав він, був нічим супротив сеї
Вандрівки. Бачилось, що та гора
Зібрала всі завади й перешкоди,
Щоб зупинить його: потоки бістрі,
Ліси непроходимі, темні звори,
Яри бездонні і холодні мряки.
Лиш звільна, важко дишучи, увесь
Облитий потом, пробирав ся Каїн
Все висше в гору. Чим палкійше рвались
Єго бажаня вверх, тим тяжшою
Була єго дорога, немічнійшим
Все тіло, більший сум лягав на душу.

В півсумерку бродив він день за днем;
Відвічний ліс шумів над ним тужливо,
Або стогнав і плакав і ревів
Вітрами битий. Лиш чутом одним
Керуючись, блудив по ньому Каїн
І дер ся все туди, де найстрімкійші
Здвигались стіни. Ось скінчив ся ліс,
Та не скінчилась Каїнова мука.

Його зустріли низькі та розлогі
 Повзучі корчі косодревини
 Та ялівців колючих. Мов з води
 В огонь попав він: колючки густі
 Що крок йому вшивали ся у тіло,
 Коріне мов гадюки ніг чінлялось,
 І сонце холодно світило з неба,
 Немов з паругою з гори гляділо
 На сю безплідну муку.

Але Каїн

Не зупинивсь. Аджеж вершок гори
 В магичнім блиску перед ним яснів,
 Манів його! Хоч весь підпливший кровю,
 Посічений, пошпиганий, подертий,
 Він перебув і ту страшну дорогу,
 І лекше відітхнув на полонині.
 Край жерела, що в зворі журкотіло,
 Упав він, відпочив, потім обмив
 Все тіло у єго воді погожій.
 Ту й напороть солодка росла
 На обриві скальному: наконав
 Єі коріня і онолоскавши

В воді, поїв, а решту про занас
Сховав. Оттак перепочивши день,
Пустив ся далі. Ховзають ся ноги
По мху твердім, натужують ся жили,
Повітре лєсь у знемоцілу грудь
Мов олово холодне, огняні
Колеса крутять ся перед очима,
І вітер чим раз дужший, холоднійший
Проймає. Наче муравель повзе
У гору Каїн, ба, ще й муравлю
Завидує: йому байдуже вітер,
Байдуже обриви стрімкі й ховзкі,
Байдуже втома!

Ось убога, сіра
Минулась зелень — всюди голі скали,
Мертві, грізні. Житя тут ні сліду,
Лиш вітер свище, та орел часом
Скигліть та шарпає свою добичу.
Ту кожний крок хибний, нехибна смерть.
Ту смерть на кождім кроці розставляє
Сто вартових, захланих на добичу:

І дождж і сніг і вітер, сонця блеск,
Орли й каміне, все ту з нею в змові.

Аж ось одного дня — вже вечеріло,
Як Каїн став на самому вершку —
Скелет нужденний, ранами покритий,
Продроглий весь і ледво що живий.
Останніх сил добувши, став на голім
Леді. Куйовдили вітри могучі
Єго волосе, рвали драну одіж,
І кров морозили у жилах. Каїн
Не чув нічого, весь остаток сили,
Всю душу він зосередив в очах,
І очі ті послав у даль безмірну,
Туди, де в пурпуровому промінію
Кунавсь величній, ясний „город божий“.

І щож побачив в ньому?

Пусто скрізь,
Лиш дерева самотні сумовито
Шепочуть листем, та квітки чудові
Хитають ся на стеблах. А крім них
Ані душі живої, ані звука.

Та ні! Посеред раю, на майдані
 Два дерева найвисші, найвишнійші.
 О, Каїн добре знав ті дерева
 Із оповідань батька! Се на право —
 То дерево життя: небесний грім
 Вершок его розтріскав, розколов
 Весь пеня его до самої землі,
 Та не убив его живої сили!
 Воно росте, пускає гиле в шир,
 Пускає п'ясине нове довкола!
 А те на ліво — дерево знапя
Добра і зла. Під ним клубить ся гад,
 А на гильках его богато плоду
 Понависало. Плід той так блищить,
 Манить, яснїє, душу рве до себе!
 Но ось повіяв вітер, і мов град
 Посипались плоди оті на землю,
 І всі відразу попелом розсілись,
 Огнем розприсли, розлились смолою!

І бачить Каїн далі: в мгли рожевій
 Щось зарілось легке, прозїрчасте,
 Мов комашня. Придивлюєсь — се люде!

Се тисячі людей і міліони,
Мов пил вітрами звіяний, кружать ся,
І тягнуть, тягнуть походом безмірним.
І всі круг дерева знання товплять ся,
Всі рвуть ся, тощуть ся, падають, встають
І шарпають ся в гору, щоб захонить
Хоч плід оден, хоч кисличку одну
Із дерева знання. Потокі крови
І море сліз значать їх путь, -- дарма,
Що хто укусить того плоду, тому
Він поцелом розсипле ся в устах,
Огнем пекучим бухне. А вкусивши
Отого плоду, кождей ще лютійший
Стає, озвірює ся на весь світ,
Мордує, ріже, та кує в кайдани,
Валить і ломить те, що другий ставив,
Палить, руйнує — просто, божевільні!

А дерево життя стоїть та тужить:
Ніхто не рвесь до нього! На йому
Плодів не много, з виду неблискучих,
Захованих між листем та тернами,
Тож і не ласить ся ніхто на них.

А як часом, відбившись від товпи,
До него хто навернесь, покоштує
Плодів чудових і почне гукати
На других, щоб ішли туди, — то мов
Ворони кидають ся всі на нього,
І біють і рвуть і мучать і калічать
Його, мов за найтяжшу провину.

Аж ось два звірі на майдані стали.
Один під деревом знаня засів
Величній, нерухомий і суворий,
З лицем жіночим дивної краси,
І з тілом льва. Мов нетлі до огню,
Так люде-привиди роєм безмірним
Його обсіли, мов про щось питають.
Глибоку тугу і невольну муку
В їх лицах видно, тіні їх тремтять,
І очі й душі висять на устах
Почвари. Та-ж мовчить, і не змигне
Очима. Знов ройі людей товплять ся
До дерева знаня, і біють ся, рвуть ся
За плід єго, йідають — і знов вертають
До звіря — та снокою не знаходять,

Мов листє те осінне, гнане й бите
Грізними, супротивними вітрами.

А другий звір під деревом житя
Засів: з крилами лилика, з хвостом
Як пава, з кіхтями орла, із тілом
Хамелеона, і з жалом змийі.

Що хвиля він мінив ся і метав ся,
Манив до себе всіх, і всіх відводив
Від дерева житя. А хто в ньому
Поклав усю надію і за ним
На сліпо біг, той розбивавсь о камінь,
В тернах, ярах глибоких оциняв ся.
І піднімались руки, кидались
Проклятя — не на звіря-ошуканця,
А все на дерево житя. Воно
Химера, ошуканство і брехня! —
Такий лунав важкий в повітрі гомін.

Глядів на вид сей Каїн, і немов
Ножем по серцю різало його.
Йому здавалось, що весь біль, всі муки,
Всі розчарованя тих мільонів

В его душі бушують, серце в нім
 Кліщами тиснуть, торгають нутро.
 І він закрив лице своє руками
 І скрикнув: „Ох, досить, досить, о Боже!
 Не хочу більш глядіти на сей вид!“

В тій хвили сонце потонуло, пітьма
 Лягла на землю і закрила рай.
 Та біль в душі у Каїна остав ся,
 Несвіцький, острій біль. Він застогнав,
 І на холодну площу ледовую
 Мов труп звалив ся.

Холод ледовий

Збудив його. Вже серед неба сонце
 Ясніло мляво, холодно всміхалось,
 Мов зраджена, ошукана надія.
 Де вчора рай виднівсь, стояла нині
 Піднебною стіною мряка біла,
 Немов заслона. Каїн не жалів
 За райським видом; він один лиш чув
 У серці голос: Проч відсіля! Проч!
 І наче злодій, що в чужу комору

Закравшись, замість скарбу дорогого
 Розпечене залізо в руку вхопив, —
 Так Каїн вниз спішив з верха сніжного.
 Важкі думи, мов над стервом круки,
 Носили ся і крякали над ним.

І думав він: „Так от чим Бог дурив
 Вітця, мене і всіх людей! Бо-ж певно,
 Що без его знаня і волі се
 Не сталось би! Бо й хтож роздер на двоє
Жите й знанє, і ворогів заклятих
 Із них зробив? Чи ж не его се діло?
 Тоді, коли осібно в раю він
 Оті два дерева садив, заким ще
 Создав Адама — вже прокляв його,
 Вже назначив весь рід его на муку,
 На вічне горе! Бо коли знанє
Є враг житя, то по щож нам бажанє
Знаня? Чом ми не камінь, не ростина?
 Коли хотів, щоб ми не коштували
 Плодів знаня, по щож садив те древо
 І тим плодам таку додав приману?
 Коли хотів, щоб ми живі були,

Чому ж спершú нам не казав поїсти
Плодів із дерева життя? "

Мов чайка,
Що скіглить над дітьми по над багном
Літаючи, о трощу бє грудьми,
То знов до сонця вивернесь в лету,
І все кричить і бє ся й колесить, —
От так і Каїнова дума-скрута
В тім безконечнику металась, билась
Без виходу. Усівши під скалою
Він спочивав, холодним потом злитий.
І зажмуривши очи, знов побачив
Той райський вид, і на нову дорогу
Думки єго зійшли.

„Що се — знанє?
Чи справдіж так житю воно вороже?
Здаєть ся — так! Оте знанє нещасне
У мойім серці розбудило лютість
На брата, вбійцею мене зробило —
За те, що він, не думавши, по просту,
Мене нагнуть хотів у ту саму

Дитячу простоту, з котрої дух мій
 Давно вже вийшов Те знанє кудиж
 Веде потомків мойіх ? Звірів, птицю
 І себе мордують, землю спліндрували
Шукаючи, кого-б і що-б убити.

Усякий камінь острій та твердий
 Для них на ніж, на спис, стрілу придав ся;
 У оленя на теж зривають роги,
 У звіря зуби. Жінка говорила,
 Що винайшли якесь таке каміне,
 Котре в огні розтоплюєсь мов віск,
 І вивчились робити з него стріли,
 Ножі і списи твердші і острійші
 Ніж з кременю. От де веде знанє!
Кров, рани, смерть — єго найцарші дари!

„Так по щож ми бажаємо знаня?
 Значить, бажаєм смерти? Ні, неправда!
 Хібаж я смерти Авеля бажав?
 Я жить хотів по свому — більш нічого.
 Хіба стрілець бажає смерти звіря?
 Він хоче жить, єму потрібно мяса!
 Він хоче жить і мусить боронитись,

Щоб звір його не зйів! А той, що лук
 І стріли видумав, чи смерти він
 Бажав чиєї? Ні, бажав лиш жити,
 Придумував підмогу для життя!
 Значить — знанє, то не бажанє смерти,
 Не враг життя! Воно — веде к житю!
 Вбезпечує жите! От в чім вся річ!
 Як та стріла, що забиває птицю,
 Сама — не птиця! Як той ніж, що ріже,
 Сам не убійця! Так значить — знанє
 Не винно тут! Воно ні зле, ні добре.
 Воно стає ся добрим, або злим
 Тоді, коли на зле чи добре вжите.
 А хтож єго вживає? Хто єго
 В руці держить, як той стрілець стрілу?
 Хто той стрілець?“

Не привичний до думки
 Старечий ум, мов раненая птиця,
 Метав ся, тріпав ся у темпоті,
 Та відповіди на питанє тее
 Не міг найти. І знов у інший бік
 Звернувсь.

„А щож те дерево життя?
 Яка в плодах єго укрита сила?
 Чи справді вни безсмерте можуть дати?
 Здаєть ся — ні! Оті немногі люде
 Там в раю, що плодів тих коштували,
 Під лютими ударами товпи
 Вмирили, бачилось, і пропадали.
 Так щож давав їм плід той? А! вгадав!
 Вони на смерть ішли, мов на весіле,
 Вмирили з усміхом, із ран, із мук
 Вони катів своїх благословляли.
 Що се значить? Знатъ смерть їм не
 [страшна!
 Знатъ жерело життя було в їх серці!
 Якеж се жерело?...

„Я бачив: скоро
 Хто плоду з дерева життя вкусив —
 Прояснювавсь увесь, благим спокоєм
 Проймавсь, і голос піднімав і кликав
 Усіх до себе, ворогів найгірших
 Мов другів обнімав, і був неначе
 Той плястер меду чистого, солодкий

І запахущий, ясний і поживний,
 Одним чутем святим наскрізь пронятий.
 Значить : чутє, великая любов —
Ось жерело житя!“

І скочив Каїн,
 Мов звір сполоханий, і оглядав ся
 Довкола, і шентав немов в нетямі :
 „Чутє, любов! Цевжеж се так, о Боже?
 Не вже в тих двох словах малих лежить
 Вся розгадка того, чого не дасть
 Ні дерево знаня, ні загадковий
 Той звір не скаже? Бідні, бідні люде!
 Чого до того дерева претесь?
 Чого від того звіря ви ждете?
 Погляньте в власне серце, а воно вам
 Розкаже більше, ніж всі звірі можуть!
 Чутє, любов! Так ми-ж йїх маєм в собі!
 Могучий зарід йїх у кождім серці
 Живе — лиш виплекать, зростить його,
 І розівесь! Значить, і жерело
 Житя ми маєм в собі, і не треба
 Нам в рай тиснутись, щоб його дістати!

О Боже мій! Не вже ж се може бути!
 Не вже ж ти тільки жартував, як батько
 З дітьми жартує, в той час, як із раю
 Нас виганяв, а сам у серце нам
 Вложив той рай і дав нам на дорогу?"

В тій хвили Каїн наче просіяв.
 Чудовий супокій розлив ся враз
 В его душі. Забулись всі страждання!
 І сонце гріло, і земля ясніла
 Вся в золото й рожевий блиск повита,
 Мов дівчина, що з купелі виходить.
 На хвилю, ошанілий щастем тим,
 Він стратив пам'ять, і за грудь рукою
 Ханавсь, і сам собі не вірив.

„Боже!

Не вже се правда? Навіть в моїм серці,
 Гнилім, псбитім і закаменілім,
 Живе ще, розвиваєсь і цвисте
 Те райське сімя, та свята любов!
 О так! Я чую се! Тепер, по довгих
 Літах проклятя я відроджуюсь

І оживаю! Наче крига леду,
Так присла в серці моїому ненависть.
Міні так дуже жаль усіх людей,
Тих бідних, засліплених! Я їх так
Люблю з їх сліпотою й лютим горем,
З їх поривами до добра! Страшні,
Могучі ти покуси їм, о Боже,
Порозставляв в дорозі, а слабою
Натуру їх вчинив! Осе мізерне
Знанє, котре мов іскорку хоронять
І роздувають — що їм з него! Тьма
І загадка сидить при нім на стражи.
А ту дорозу, що веде до серця,
До щирої любови — другий звір
Загородив — хімера бистрокрила,
Котра манить, і найяснійшу правду
У привид, у ману пусту змінє.
І мечуть ся вони, мов лист сухий
В осіннім вітрі — ріжуть і мордують
Одні другіх лютійше звірів лютих,
І риють ся в землі, до неба рвуть ся,
Пливуть по морю — в небі чи за морем
Шукають раю, щастя, сунокою,

Шукають того, що лиш в серці своїм,
В любові взаємній можуть ізнайти!“

„І щож, хібаж по вік їм так блудити?
Хібаж ніколи не найдуть вони
Дороги прямої? Хібаж на дармо
Їм дане те бажанє невсипуще?
Ні, жити хочесь кождому! І кождий
На те і розум має, щоб жите
Від смерти відріжнити. І коли
Їому вказать дорогу до життя,
То певно не піде на стежку смерти.
Так яж отсю дорогу їм покажу!
Я, прадід їх, відслоню правду їм,
Тяжким терпінем віковим здобуту.
Пригорну їх до серця і навчу
Любить себе взаімно, занехати
Роздорів, сварів, здирства і убійства.
Я, перший вбійця, викуплю свій гріх
Тим, що відверну всіх людей від вбійства.
О люде, діти, внуки, сиротята!
Покиньте плакати по страті раю!
Я вам його несу! Несу ту мудрість,

Котра поможе вам його здобути,
У власних серцях рай новий створити!

Так думав Каїн, і поспішним ходом,
Із серцем повним туги до людей,
Невигаслої теплої любови,
Прямує до села, і спотикаєсь,
Скупить хвилини дух перевести,
Щоб тільки швидше! Бєсь старєє серце,
Тріпочеть ся мов пташка. Наче вихор,
Старі, давно забутіі згадки
Зворушились, коли з за горбика
Мов синя хмарка показав ся дим
Із людської оселі. Мов дитя
Що духу він на горбик вибіг, став,
І довго, довго видом тим вшивав ся,
Що розстелив ся перед ним — сто раз
— Милійший, ніж педавній привид раю.

Пишний крайобраз! В глибині єго
Велике озеро, мов лазурове
Хрустальне зеркало, що в дали десь
Зливаєсь з небом. Береги, в розкішну,

Богату зелень прибрані далеко
Повскакували в воду рукавами,
Полощуть ся та приглядають ся
Собі у тихім зеркалі глибокім.
А ближше сугорби, покриті лісом,
Немов вінком могучим відділили
Той тихий кут від решти світа.

Глянь!

Там в тихій затоці, не дуже близько
Від берега, мов стадо каченят,
Село розсілось. На палях товстих,
Повбиваних в дно озера, стоять
Низькі хатки покриті тростиною,
З піддашками й широкими кладками.
Дим курить ся із стріх. Жінки в хатках
Перекликають ся. По озері
Мов навуки снують човни легенькі —
То рибаки великі сіти тягнуть,
Кричать, гребуть веслами, та до сонця
Поблискують зубцями сніс сніжевих.

А супротив села на узберіжю
Майдан широкий, а на нім не пчоли

Роєм гуляють, не чмелі гудуть :
 То молодіж сільська гуляє. В сонцю
 Вилискуєть ся голе, смагле тіло,
 Лунають срібні голоси, легенький
Вітрець волосе чорне розвіває.
 Одні на взаводи біжать, а другі
 Крутіі танці водять, ті збирають
 Блискучі раковини над водою,
 Тамті великий натягають лук
 І до мети стріляють, деякі ж
 Старого діда обступили, що
 Сидить на камені, брязчить на струнах,
 І щось співає.

Все те Каїн бачив
 Мов на долоні, плакав і сміяв ся
 Із радости. Він так давно не бачив
 Людей! І вид їх мирного життя,
 Йіх праць, забав і розривок щоденних
 Таким єму чудово гарним видавсь,
 Що причарований він став на місці,
 Глядів і оком не змигнув, вшивав ся
 Тим видом, мов найбільшим щастем зем-
 [ним.

В тім крик зробив ся між дітьми : у лука
Струна порвалась. „Діду, діду Лемех,
Направте лук!“ І дід покинув грати,
І лук узяв, руками пильно щунав
З усіх боків, махаючи при тім
Похиленою головою. Каїн
Від разу догадавсь, що він сліпий.
Ось виняв він з за пазухи струну
І на роговий лук напаяв, і брязнув
По ній. Мов ластівка зацвіркотала
Струна, і щось немов вступило в діда.
„Ех, діти!“ — скрикнув він із місця встав,
„Старий я став, сліпий, а ще готов
Поміряти ся з вами при стрільбі.“
„Го, го, дід Лемех до стріли бересь!“ —
Загомоніли хлопці. — „Браво, діду!
Давайте з нами до мети стріляти!“
„Де ж та мета? Ведіть мене туди,
Де стаєте!“

В тій хвили ті, що бігли,
Узріли Каїна, як наближав ся
На край майдану.

„Горе! Хтось чужий
 Іде! Розбійник! Лісовий дикар!
 Ратуйте, діду!“

І немов курчата
 Від яструба, вони до діда збіглись.
 Дрогнув дід Лемех.

„Де є той дикар?“
 Спитав суворо.

„Із за кедра вийшов,
 До нас іде!“

І Лемех ані слова
 Не мовив більш, на лук нову стрілу
 Вложив і — вистрілив.

„Стій, Лемех, стій!“ —
 Роздав ся голос. „Я ж твій прадід Каїн!“

Та в тій же хвили остра стріла
 Їму попала прямо в серце. Скочив
 У гору Каїн, і лицем на землю
 Упав, аж вістре вилізло плечима,
 А руки судорожно в землю врились
 І задубіли так.

„Гура! дід Лемех!“ —
 Хлопята крикнули, та Лемех тільки
 Махнув рукою. Він мов трун стояв
 Блідий, недвижний, лук і стріли внали
 На землю.

„Що вам що вам, діду Лемех?“
 Защебетали діти, але дід
 Ледви промовив стиха: „Що сказав
 Отой дикар?“

„Сказав, що він є Каїн,
 Ваш прадід.“

„Каїн? То не може бути!
 Мій прадід Каїн! Діти! Се ж було б
 Страшне нещастє сли б була се правда!
 Глядіть лиш, де він, що з ним?“

„Він упав
 Отам близь кедра і лежить спокійно.“
 „Ходім до него! Може він живий!
 О Боже, хорони мене від того лиха,
 Щоб Каїнову кров я мав пролити!“
 І спотикаючись, тремтячи весь
 Дід Лемех рушив, а за ним юрбою

Ішли хлопята. Хоч сліпий, він прямо
 Ішов туди, куди пустив стрілу,
 Аж поки не спіткнув ся і не впав
 На трупа Каїна.

„Се він! Се він!“ —
 Мов божевільний скрикнув Лемех. „Діти,
 Пропали ми, пропав увесь наш рід
 На віки вічні! Каїн смерть прийняв
 Із мойіх рук! Біжіть, зовіть батьків,
 Зовіть усіх сюда!“

І поки діти
 Побігли по батьків, дід Лемех сів
 При трупі, й доторкаючись рукою
 Лиця єго й прострілених грудей,
 Завів мов над колискою дитини
 Тремтячим голосом старезну пісню:

„Слухай Цілля, слухай Ада,
 Дому мойого відрада,
 Каже божий глас:
 Хто над Лемехом глумить ся,
 На нім Лемех буде мстити ся

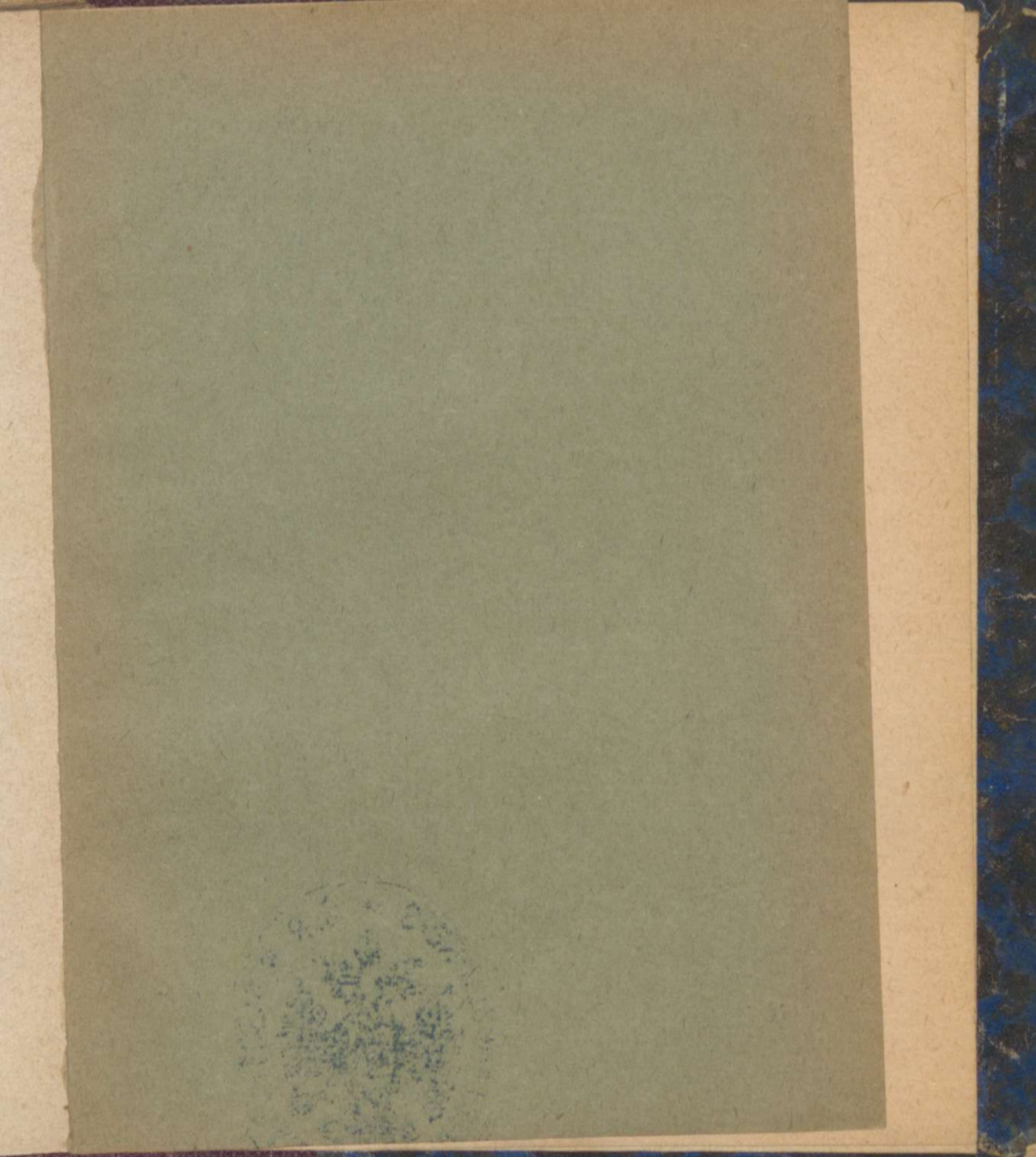
Не раз, а сім раз.
А хто Каїнів убійця,
То на тім сам Бог помстить ся
Сімдесять сім раз.“

Раз по раз мов безумний він співав
Сю пісню. Вже зійшлось усе село
На вість трівожну. Всі широким кругом
І трупа і убійцю обступили.
В кінці немов прокинув ся дід Лемех
І голову підвівши, наче сонний
Промовив: „Що, чи є ту хто при мні?“
„Ми всі ту, діду!“ — загула громада.
„Так плачте, діти! Се наш предок Каїн,
Проклятий Богом за убійство брата,
І семикрат проклятий ще за те,
Що наблизивсь до нашої оселі
І смерть приняв із мойіх рук! Та смерть
На нас прокляте боже навела
І пімсту на дітей і внуків ваших!
Тож плачте, діти! Плачте над собою!
А сего трупа, се прокляте тіло
Не доторкаючись похороніть,

Щоб світа божого він не поганив,
 Щоби на него сонце не гляділо,
 Щоб звір єго найівшись не сказив ся,
 І птиця наклювавшись не здихала!
 Зносить каміня і немов собаку
 Прикиньте ним його, піском засните
 І обсадить тернами! Най по вік
 Прокляте буде місце, де поліг він!“

І кинулась громада з диким криком
 І стогопом прикидують камінем
 Мерця. А він лежав немов дитя
 Вколисале до сну, простягнувши руки,
 З лицем спокійним, ясним, на котрому,
 Здавалось, і по смерті тіла ще
 Несказана утіха і любов.
 Та швидко купою каміня трун
 Покрив ся; кипений із близька камінь
 Розбив всю чашку, сплющив до землі,
 Похоронив на віки під собою.

В книгарни Ставропігійській можна
замовляти слідуючі видання:

Іван Франко, Захарь Беркуть повість істо- рична, ціна	1 зр. 30 кр.
— Воа Constrictor, повість	50 „
— Жіноча неволя въ пѣсняхъ на- родныхъ	35 „
— З вершин і низин	50 „
— Гава (вид. „Просвѣты“)	10 „

Веселка, літературна збірка	80 кр.
Жіночий альманах	2 зр. — кр.
Товариш, нисьмо літературно-наукове, книжка перша	50 кр.

Наукова бібліотека:

1. Історія філософії, ч. перша 30 кр.
2. М. Павлик, Читальні 50 „

Літературно-наукова бібліотека:

1. Перебендя Т. Шевченка, з переднім сло-
вом І. Франка 10 кр.
 2. Австро-руські спомини М. Драго-
манова 10 „
 3. Смерть Каїна, легенда Ів. Франка 10 „
-

St. Ignace

